

Arrest

nr. 349 744 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ter kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7 / 1
5000 Namur

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2026 houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2026 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 januari 2026 toe op het Belgische grondgebied en diende op 22 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming in waarbij hij zich voordeed als minderjarige.

1.2. Na onderzoek bleken verzoekers vingerafdrukken reeds geregistreerd te zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije op 4 november 2024 en in Zwitserland op 25 november 2024.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) vroeg op 9 februari 2026 de terugname van verzoeker op grond van de (oude) Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU).

1.4. De Bulgaarse autoriteiten erkenden op 10 februari 2026 hun verantwoordelijkheid en verklaarden zich uitdrukkelijk akkoord om verzoeker terug te nemen op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 22 mei 2026 een beslissing houdende overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan op 26 mei 2026 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: E.(…)

voornaam: R.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te Repatriëringscentrum 127bis om de overdracht aan de bevoegde Bulgaarse instanties uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer R.(…) E.(…), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 22.01.2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 15.02.2009. Onze diensten meldde de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit wat betreft de verklaarde leeftijd. Op 28.01.2026 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming werden genomen in Bulgarije op 04.11.2024 en op 25.11.2024 in Zwitserland.

Op 23.01.2026 werden met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening) verzoeken om informatie gericht aan de Bulgaarse en Zwitserse instanties.

De Bulgaarse instanties deelden mee dat de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming op 04.02.2005 werd afgesloten vanwege het verdwijnen van de betrokkene.

De Zwitserse instanties lieten weten dat Bulgarije instemde met een verzoek tot terugname van Zwitserland.

Omdat de betrokkene in Zwitserland verdween voordat een overdracht kon worden uitgevoerd werd de overdrachtstermijn verlengd tot 18 maanden.

Op 09.02.2026 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 10.02.2026 erkenden ze verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van de Dublinverordening.

De betrokkene werd gehoord op 19.03.2026. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en dat hij een verwante, een neef langs vaderszijde, heeft in België. Hij heeft naar eigen zeggen geen familie in een andere lidstaat.

Volgens zijn verklaringen verliet de betrokkene Afghanistan in augustus 2021 en verbleef hij vervolgens ongeveer een jaar in Iran. Hij ging naar Turkije waar hij zowat anderhalf jaar verbleef. De betrokkene kwam vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije, waar zijn vingerafdrukken werden genomen. Na een verblijf van 15 dagen verliet hij Bulgarije en vervolgde hij zijn weg via Servië en hem onbekende landen. Hij kwam aan in Zwitserland waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens de betrokkene werd zijn verzoek afgewezen en verliet hij Zwitserland begin januari 2026 met België als einddoel. Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening) stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije en Zwitserland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten wat betreft het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, de 'voorganger' van de huidige Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen voortkomende uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat daar niet van kan worden uitgegaan, dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België een veilig land is en de mensenrechten respecteert. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij zich niet veilig voelde in Bulgarije en door de politie werd geslagen en werd opgesloten. Hij voegt toe dat hij vreest dat hij vanuit Bulgarije zal worden verwijderd naar Turkije.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in de Dublinverordening opgenomen criteria en mechanismen. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Wat betreft de melding van mishandeling en slagen die de betrokkene in Bulgarije zou hebben ondergaan blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit aan te klagen bij de bevoegde Bulgaarse instanties.

Volgens het Bulgaarse recht is een klacht bij het openbaar ministerie het rechtsmiddel in geval van beschuldigingen van geweld of mishandeling door politiediensten. Dat het gebruik van dit rechtsmiddel onmogelijk was of bij voorbaat zinloos wordt niet aannemelijk gemaakt. Het feit dat de betrokkene in Bulgarije in detentie werd gehouden impliceert op zich geen schending van artikel 2 van het EVRM.

Bulgarije stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van de Dublinverordening : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) van de Dublinverordening : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU.

In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. Het akkoord met toepassing van artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd en conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Een bron wat betreft internationale bescherming en opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2025 update” laatste update op 08.05.2026). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (“factsheet”) “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de ‘roadmap’ werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken wat betreft de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering.

De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van de Dublinverordening te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen wat betreft de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na

een overdracht onder de bepalingen van diezelfde verordening (dit verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Staatsagentschap voor Vluchtelingen (hierna SAR) is bevoegd voor de behandeling van en de beslissing over verzoeken om internationale bescherming. Het is de instantie die internationale bescherming toekent en bestaat uit verschillende afdelingen zoals de 'Dublin-afdeling' of degene die bevoegd zijn voor de versnelde procedures.

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 57). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming, zoals in het geval van de betrokkene, of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 57 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 90).

Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 90).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend in geval de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang hebben tot opvangvoorzieningen vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 87). Het SAR is ook de verantwoordelijke instantie voor opvang en werd ook in 2025 geconfronteerd met uitdagingen op vlak van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het AIDA-rapport maakt gewag van het ontbreken van basisvoorzieningen in bepaalde gevallen, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 96). Het informatieblad stelt dat verzoekers worden opgevangen in open opvangcentra die wat betreft levensomstandigheden voldoen aan de minimumstandaarden (informatieblad, pagina 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (informatieblad, pagina 3). In het AIDA-rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra in 2025 op regelmatige basis werden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 23 en 96). Er worden per dag 3 maaltijden voorzien en volgens het AIDA-rapport komen klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel (AIDA-rapport, pagina's 23 en 96) en de veiligheid binnen de opvangcentra is tevens een groot punt van zorg. In dat verband meldt het AIDA-rapport dat het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid sinds oktober 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, pagina 24 en 97).

Het AIDA-rapport stelt dat het Bulgaarse opvangnetwerk eind 2025 een capaciteit had van 3125 plaatsen (pagina 94). Het voegt verder toe dat de instroom in Bulgarije aanzienlijk daalde. Terwijl in 2024 12.2025 verzoeken om internationale bescherming werden geregistreerd waren dat er volgens het AIDA-rapport in 2025 3895 (pagina 8).

Het AIDA-rapport meldt dat eind 2025 273 verzoekers om internationale bescherming in het opvangnetwerk verbleven wat neerkomt op een bezettingsgraad van 11% (AIDA-rapport, pagina 95) terwijl eind 2024 sprake was van een bezettingsgraad van 49% (AIDA-rapport, 2024 update, pagina 85).

Het AIDA-rapport stelt dat ook in 2025 het SAR, ondanks de algemene daling van het aantal aanmeldingen, opvang in zijn opvangcentra bleef weigeren aan personen, die terugkeerden onder de Dublinverordening en die niet als kwetsbaar waren aangemerkt en dit vanwege de voortdurend afnemende opvangcapaciteit als gevolg van een meerjarig gebrek aan financiering voor reparaties en renovatie, waardoor in de praktijk slechts 3.125 van de 5.160 officiële opvangplaatsen als bewoonbaar werden beoordeeld (AIDA-rapport, pagina 58). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat volgens het AIDA-rapport het SAR op 05.05.2026 meedeelde dat in 2025 alle aan personen, die terugkeerden onder de Dublinverordening en wiens procedures nog niet waren afgerond met een definitieve beslissing, werden ondergebracht in het opvangnetwerk van de SAR, voornamelijk in het opvangcentrum in Vrazhdebna (Sofia) (AIDA-rapport, pagina 85). We benadrukken in deze ook dat in 2025 434 personen aan Bulgarije werden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, wat een daling van 26% betekent vergeleken met 2024 (AIDA-rapport,

pagina 56). Verder wijzen we op de bovenvermelde bezettingsgraad van 11%, waaruit dient te worden besloten dat overgedragen personen geen opvang dient te worden ontzegd vanwege capaciteitsproblemen. Ten slotte wijzen we er ook op dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 de Bulgaarse autoriteiten bevestigden dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (email uitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen wat betreft de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, van grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld (AIDA-rapport, pagina's 18 en 19). Er kan niet worden ontkend dat zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dit leidt ons inziens niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen op blootstelling aan met artikel 3 van het EVRM strijdige situaties. We benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijvingen gezien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije zal worden overgedragen en dit nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd in 2025 geen enkele keer overschreden en volgens informatie van het SAR varieerde de gemiddelde duur van een procedure ten gronde van 3 tot 6 maanden (AIDA-rapport, pagina 41). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de 14 dagen een opschortend beroep worden aangetekend en in de praktijk blijkt deze termijn volgens het AIDA-rapport voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 45). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6; AIDA-rapport pagina 45). Volgens het AIDA-rapport verbeterde de effectiviteit van de rechterlijke toetsing aanzienlijk (AIDA-rapport, pagina 47). Het AIDA-rapport maakt gewag van problemen wat betreft de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 43), maar beoordeelt dit als onvoldoende om te besluiten dat op dat vlak sprake is van systematische tekortkomingen. Volgens het AIDA-rapport zijn in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 42). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid bestaat om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat ook in 2025 de beschikbaarheid van tolken en de kwaliteit van de vertaling problematisch kon zijn en dat voor sommige talen te weinig tolken beschikbaar zijn. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie werden extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR en in het kader van een operationeel plan van het EUAA is de bijstand voor vertaling verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, pagina 44). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door fondsen van het hulpprogramma 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Ze kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding en in de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding.

Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 98).

We zijn van oordeel dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België is op zich onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting of om verzoekers de financiële middelen te

verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene werd gehoord op 19.03.2026 en maakte toen gewag van stress en problemen wat betreft zijn mentale gezondheid. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan wat betreft zijn gezondheid. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. Het bovenvermelde attest dat de betrokkene voorlegde leidt niet tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, pagina 99), maar kunnen in praktijk problemen ondervinden wat betreft de toegang tot gezondheidszorg. Personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na de heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 100). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en met een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 100). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, pagina 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie met toepassing van artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van de Dublinverordening.
(...)"

1.6. Verzoeker diende op 1 juni 2026 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwierp deze vordering in zijn arrest van 4 juni 2026 (RvV 4 juni 2026, nr. 348 058).

1.7. Verzoeker diende op 2 juni 2026 onderhavige vordering tot schorsing en nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. De verwerende partij liet middels een schrijven van 25 juni 2026 weten dat het hangende beroep tegen het overdrachtsbesluit verder dient te worden afgehandeld via de urgente procedure zoals voorzien in artikel 2.28, §1 van de RvV-wet omdat de betrokkene sedert 26 mei 2026 wordt vastgehouden en de overdracht zal plaatsvinden via een gecontroleerd vertrek of onder geleide.

2.2. Artikel 2.28, §1, vierde lid van de RvV-wet bepaalt het volgende:

“(…)

Zodra, in het kader van een overdrachtsbesluit, de overdracht plaatsvindt in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, in het bijzonder wanneer de betrokkene wordt vastgehouden, worden hangende beroepen betreffende een overdrachtsbesluit verder afgehandeld via de urgente procedure.

(…)”

2.3. Aangezien verzoeker wordt vastgehouden in het repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht, wordt het beroep dat op 2 juni 2026 werd ingediend thans via de urgente procedure afgehandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2. De Raad stelt vast dat de aangevoerde middelen identiek zijn aan de middelen die werden aangevoerd in het verzoekschrift van 1 juni 2026, waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevorderd. Deze middelen werden door de Raad besproken en onvoldoende ernstig bevonden in zijn arrest van 4 juni 2026 (RvV 4 juni 2026, nr. 348 058). In dit arrest werd het volgende gesteld:

“(…)”

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op het verzoekschrift, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker heeft op het eerste gezicht verzuimd om op een duidelijke wijze toe te lichten hoe de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het enig middel is op deze punten dan ook onontvankelijk.

Ofschoon de verzoeker gewag maakt van een schending van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet) brengt hij in wezen een inhoudelijke betwisting naar voor, zodat zijn kritiek verder mede zal worden onderzocht in het licht van de materiële motiveringsplicht.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.3. De verzoeker geeft in een eerste middelenonderdeel aan dat hij zijn meerderjarigheid betwist. Hij stelt dat hij een bewijs van zijn minderjarigheid heeft gevoegd bij het verzoekschrift en dat de Raad, indien deze van oordeel is dat de verzoeker minderjarig is, de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te schorsen in haar tenuitvoerlegging.

De bestreden beslissing bevat de volgende vaststellingen omtrent verzoekers meerderjarigheid:

“Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 15.02.2009. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit wat betreft de verklaarde leeftijd. Op 28.01.2026 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.”

De verzoeker nodigt de Raad met zijn betoog uit om zich uit te spreken over de vaststelling dat hij meerderjarig is. De Raad beschikt echter niet over de rechtsmacht om hierover te oordelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, na een medisch onderzoek op 28 januari 2026 heeft geoordeeld dat de verzoeker meerderjarig is. Het medisch onderzoek werd uitgevoerd conform artikel 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6, 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de Voogdijwet). Deze wet stelt dat medisch onderzoek het definitieve bewijsmiddel vormt voor leeftijdsbepaling bij twijfel. Het onderzoek heeft uitgewezen dat de verzoeker op 28 januari 2026 21,5 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 2 jaar. In de akte van kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij wordt de mogelijkheid vermeld om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Uit niets blijkt dat de verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

Waar de verzoeker de Raad thans uitnodigt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beslissing van de Dienst Voogdij, wordt erop gewezen dat de Raad slechts rechtsmacht heeft voor de bevoegdheden die hem zijn toegewezen op grond van artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dit zijn de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De beslissing van 28 januari 2026 tot bepaling van verzoekers leeftijd werd evenwel genomen op grond van artikel 7 van de Voogdijwet, zodat de Raad hier geen rechtsmacht over heeft. Er blijkt niet dat de beslissing van de Dienst Voogdij werd vernietigd door de Raad van State en deze moet dan ook worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. De verweerder vermocht hierdoor de verzoeker te beschouwen als een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming. De Raad is zonder rechtsmacht om zich uit te spreken over verzoekers betwisting van de vastgestelde meerderjarigheid.

Waar verzoeker verwijst naar een “attestation certifiant de sa minorité” blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geen dergelijk attest is gevoegd, noch bij zijn verzoek om internationale bescherming, noch bij het verzoekschrift.

2.2.4. In de overige middelenonderdelen wordt het zorgvuldigheidsbeginsel door de verzoeker aangevoerd in samenhang met zijn betoog inzake de door de artikelen 3 en 8 van het EVRM geboden bescherming en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een

reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om

een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt terzake het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient de verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De verzoeker brengt, naast de verwijzing naar zijn jonge leeftijd, geen individuele elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat een overdracht naar Bulgarije om redenen die verband houden met zijn specifieke geval een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Wat verzoekers leeftijd betreft, merkt de Raad op dat hij een jonge man is van ongeveer 18-19 jaar oud. Er kan niet worden ingezien waarom deze leeftijd op zich de verzoeker extra kwetsbaar zou maken bij een overdracht aan Bulgarije. In tegendeel, de verzoeker is op een leeftijd waarop hij fysiek het sterkst is en uit niets blijkt dat de verzoeker psychische problemen zou hebben. Ter terechtzitting herhaalt verzoeker dat hij stress ervaart en weldegelijk mentale problemen heeft waarvoor hij medicamenteus wordt behandeld. Verwerende partij brengt evenwel ter terechtzitting een medisch attest A en medisch attest intake en verblijf bij waaruit blijkt dat verzoeker 'fit to stay' en 'fit to fly' is.

Met betrekking tot de bewering dat hij zou verklaard hebben in Bulgarije reeds te zijn "mishandeld", blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op 19 maart 2024 meldde dat hij zich niet veilig voelde in Bulgarije. Dat immigranten lijden in Bulgarije. Dat het voor hem onmogelijk is om er terug te keren omdat hij er in elkaar is geslagen door dieven. Dat hij er veel heeft gezien en er niet wil terugkeren. De politie zou hem ook slecht behandeld hebben. Hij zou door de politie geslagen zijn en opgesloten zijn gedurende 15 dagen. In de bestreden beslissing gaat de verweerder hier uitdrukkelijk op in. Met name: "Wat betreft de melding van mishandeling en slagen die de betrokkene in Bulgarije zou hebben ondergaan blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde om dit aan te klagen bij de bevoegde Bulgaarse instanties. Volgens het Bulgaarse recht is een klacht bij het openbaar ministerie het rechtsmiddel in geval van beschuldigingen van geweld of mishandeling door politiediensten. Dat het gebruik van dit rechtsmiddel onmogelijk was of bij voorbaat zinloos wordt niet aannemelijk gemaakt. Het feit dat de betrokkene in Bulgarije in detentie werd gehouden impliceert op zich geen schending van artikel 2 van het EVRM." Met de loutere bewering dat hij mishandeld werd in Bulgarije, weerlegt de verzoeker de beoordeling van de verweerder, die onder meer is gesteund op objectieve bronnen (zie infra), niet.

De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing inhoudt dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 4 november 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, c), van de Dublin III-verordening. Overeenkomstig voormeld artikel is de verantwoordelijke lidstaat verplicht "(...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) van de Dublinverordening: "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het akkoord met toepassing van artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd en conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen." Aldus blijkt uit voormeld artikel dat de Bulgaarse instanties na overdracht van verzoeker zijn verzoek zullen hervatten en zijn verzoek om internationale bescherming zullen onderzoeken en afronden. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreide afweging gemaakt over de procedures voor internationale bescherming en de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije op basis van (i) het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria", laatste update op 27 maart 2025, zoals terug te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/>), (ii) de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die op 21 mei 2024 werd geactualiseerd, terug te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure>, en (iii) een verslag van een werkbezoek van de diensten van verwerende partij aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. Deze documenten zijn toegevoegd aan het administratief dossier (zie elektronisch administratief dossier, stuk 37).

De verzoeker citeert in zijn enig middel meerdere malen uit een niet nader genoemd rapport van "OSAR", een niet nader omschreven rapport van "OHCHR" van november 2023 en een persartikel van "Info Migrants". Geen van de door de verzoeker geciteerde documenten wordt echter toegevoegd aan het verzoekschrift.

Meer zelfs: de verzoeker verzuimt om ook maar enige verdere verduidelijking te geven omtrent het precieze rapport (uitgebracht in welk jaar?) van OSAR waaruit hij heeft geciteerd, en hij verduidelijkt ook niet over welk persartikel van Info Migrants en welk rapport van het OHCHR het precies gaat. De verzoeker maakt geen melding van de vindplaats van de desbetreffende rapporten en artikel op het internet. De Raad kan dan ook niet verifiëren of de citaten in het verzoekschrift overeenstemmen met deze of gene passages uit objectieve, recente en gezaghebbende bronnen. Daar waar de verzoeker geheel nalaat om zijn bronnen te staven, weerlegt hij de concrete informatie die de verweerder heeft gehanteerd en die aan het administratief dossier is toegevoegd, op geen enkele wijze.

De Raad merkt voorts op dat de verweerder, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije.

De verweerder maakt een grondige analyse van de hoger genoemde recente en gezaghebbende informatie en concludeert als volgt:

“We zijn van oordeel dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België is op zich onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

Verweerder heeft ook uitgebreid gemotiveerd omtrent de toegang tot de procedure en de opvangomstandigheden in Bulgarije: Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming, zoals in het geval van de betrokkene, of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 57 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 90). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 90).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend in geval de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang hebben tot opvangvoorzieningen vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 87). Het SAR is ook de verantwoordelijke instantie voor opvang en werd ook in 2025 geconfronteerd met uitdagingen op vlak van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het AIDA-rapport maakt gewag van het ontbreken van basisvoorzieningen in bepaalde gevallen, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 96). Het informatieblad stelt dat verzoekers worden opgevangen in open opvangcentra die wat betreft levensomstandigheden voldoen aan de minimumstandaarden (informatieblad, pagina 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het

opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (informatieblad, pagina 3). In het AIDA-rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra in 2025 op regelmatige basis werden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 23 en 96). Er worden per dag 3 maaltijden voorzien en volgens het AIDA-rapport komen klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel (AIDA-rapport, pagina's 23 en 96) en de veiligheid binnen de opvangcentra is tevens een groot punt van zorg. In dat verband meldt het AIDA-rapport dat het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid sinds oktober 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, pagina 24 en 97). (...)

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat volgens het AIDA-rapport het SAR op 05.05.2026 meedeelde dat in 2025 alle aan personen, die terugkeerden onder de Dublinverordening en wiens procedures nog niet waren afgerond met een definitieve beslissing, werden ondergebracht in het opvangnetwerk van de SAR, voornamelijk in het opvangcentrum in Vrazhdebna (Sofia) (AIDA-rapport, pagina 85). We benadrukken in deze ook dat in 2025 434 personen aan Bulgarije werden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, wat een daling van 26% betekent vergeleken met 2024 (AIDA-rapport, pagina 56). Verder wijzen we op de bovenvermelde bezettingsgraad van 11%, waaruit dient te worden besloten dat overgedragen personen geen opvang dient te worden ontzegd vanwege capaciteitsproblemen. Ten slotte wijzen we er ook op dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 de Bulgaarse autoriteiten bevestigden dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (email uitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier)."

Aan de kwaliteit van en de levensomstandigheden in de opvangcentra werd aldus eveneens de nodige aandacht besteed. Met het betoog in het verzoekschrift slaagt de verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde genuanceerde afwegingen omtrent de beschikbaarheid en de kwaliteit van de opvangvoorzieningen in Bulgarije. Uit de loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra niet ideaal zijn, kan nog niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof van Justitie gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 93). Met betrekking tot de toegang tot en de capaciteit van opvangvoorzieningen bij overdracht aan Bulgarije stelt de verweerder vast dat verzoekers van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra. Verweerder stelt daarbij vast dat zowel het SAR op 5 mei 2026 meedeelde als de Bulgaarse autoriteiten dat alle overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is, steeds opvang krijgen. De verzoeker doet met zijn niet nader geduide citaten uit een ongedateerd rapport van OSAR geen afbreuk aan de recente en gezaghebbende informatie waarop de verweerder steunt. De verzoeker toont niet concreet aan dat hij geen toegang zal hebben tot een opvangcentrum bij overdracht aan Bulgarije.

Voorts wordt ook rekening gehouden met de mogelijkheden van asielzoekers om te werken bij overdracht aan Bulgarije:

"Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Ze kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding en in de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding."

Ook verzoekers verklaring waarbij hij gewag maakt van stress en problemen met zijn mentale gezondheid worden concreet in rekening genomen:

"De betrokkene werd gehoord op 19.03.2026 en maakte toen gewag van stress en problemen wat betreft zijn mentale gezondheid. Hij bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan wat betreft zijn gezondheid. (...)

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, pagina 99), maar kunnen in praktijk problemen ondervinden wat betreft de toegang tot gezondheidszorg. Personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na de heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 100). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en met een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 100). Verzoekers ondergaan een

medisch onderzoek bij hun registratie waarbij wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, pagina 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie met toepassing van artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

De verwijzing naar een niet nader genoemd artikel van Info Migrants, waarvan het bestaan op geen enkele wijze kan worden geverifieerd, doet geen afbreuk aan deze bevindingen.

De verweerder besluit, na een gedegen en zeer uitgebreid onderzoek van de te verwachten gevolgen bij overdracht aan Bulgarije, dat er wel degelijk kritische bemerkingen zijn omtrent bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, doch dat het deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft de verweerder zich aldus niet beperkt tot een loutere toepassing van het principe van het wederzijdse vertrouwen tussen de lidstaten en wordt er wel degelijk een nauwkeurig onderzoek gevoerd, aan de hand van objectieve rapporten en verzoekers eigen verklaringen, naar de mogelijke risico's bij de thans voorliggende Dublinoverdracht op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers verwijzing naar en citering uit niet nader geduide informatiebronnen volstaat niet om de door de verweerder gemaakte beoordeling te weerleggen.

Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op een persisterend racisme in Bulgarije ten opzichte van migranten, vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat de verzoeker zulks in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment heeft opgeworpen als reden waarom hij niet aan Bulgarije zou kunnen worden overgedragen. Voorts blijkt uit de door de verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie (die wederom niet wordt gestaafd aan de hand van een officiële publicatie en die bovendien blijkens het verzoekschrift een publicatie betreft uit 2023) niet dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij heden te dage niet bij machte zijn om verzoeker een passende bescherming te bieden bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

2.2.6. Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoekers omstandigheden op gezaghebbende en recente informatiebronnen omtrent de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije alsook op de relevante stukken van het administratief dossier die verzoekers specifieke situatie betreffen.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo heeft gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid slechts bereikt is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over

woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid". De verzoeker toont niet aan dat deze hoge drempel in casu zou zijn bereikt. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. In het derde en vierde onderdeel van het enige middel verwijst verzoeker naar een onkel en verschillende neven die in België verblijven en die over een verblijfsrecht beschikken en/of de Belgische nationaliteit. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker nopens de Dublin III-verordening werd gehoord op 19 maart 2026. Hij verklaarde toen dat hij contact heeft met een paternale neef die in Gent woont. Zijn neef heeft Afghanistan ongeveer 13 à 14 jaar geleden verlaten en dat ze nu meer contact hebben dan vroeger. Sinds vier maanden hebben ze contact via Facebook en Whatsapp. Hij spreekt zijn neef 3 à 4 keer per week. Hij bezoekt zijn neef in het weekend. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen verdere verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 17 februari 2009, Onur v. het Verenigd Koninkrijk; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko v. Letland) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij een neef langs vaderszijde heeft in België. Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende: "In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. (...)" Verweerder besluit "Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening." Aangezien verzoeker verklaarde dat hij "afhankelijk (is) van het opvangcentrum" en eveneens uitdrukkelijk verklaarde dat hij zijn neef enkel in het weekend opzoekt, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder geen toepassing maakte van de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 17 van de Dublin III-verordening, nu verzoeker klaarblijkelijk zonder de bijstand van zijn neef kon functioneren.

Waar de verzoeker thans gewag maakt van een onkel en verschillende neven in België en hij bij het verzoekschrift een kopie van hun verblijfskaarten bijbrengt, merkt de Raad op dat de verzoeker deze

voorgehouden familieleden niet heeft vermeld toen hij op 19 maart 2026 werd gehoord door de diensten van de verweerder. Aan de verzoeker werd toen de vraag gesteld of hij familieleden (ouders, kinderen, broers, zussen, ooms, tantes, neven, nichten, grootouders) heeft in België, waarop hij enkel melding maakte van zijn paternale neef. Dat de aanwezigheid van verzoekers voorgehouden onkel, neven en nicht in België bij het nemen van de bestreden beslissing niet concreet in rekening werd genomen, maakt dan ook geen onzorgvuldige besluitvorming uit, nu de verzoeker zelf onzorgvuldig is geweest door zijn onkel, neven en nicht niet te vermelden toen hij hiernaar werd gevraagd en aangezien niet blijkt dat de verweerder op het moment van de bestreden beslissing kennis kon hebben van deze beweerde onkel, neven en nicht.

In zoverre de verzoeker zich met de verwijzing naar zijn oom, neven en nicht in België, beroept op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, merkt de Raad op dat de verzoeker tijdens zijn gehoor van 19 maart 2026 enkel heeft verklaard dat hij contact heeft met zijn paternale neef, dat hij er soms in het weekend naar toe gaat, dat hij voor hem kleren kocht en hem soms wat zakgeld geeft. Waar verzoeker een verklaring van A.I. voegt aan het verzoekschrift waarin A.I. die verklaart de echtgenoot te zijn van verzoekers nicht, zich bereid verklaart om aan verzoeker onderdak te bieden, doet verzoeker geen afbreuk aan het feit dat hij tot op heden in een opvangcentrum verbleef. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor bovendien uitdrukkelijk dat hij afhankelijk was van het opvangcentrum. De vage verwijzing naar de aanwezigheid van een oom, neven en een nicht in België wordt door de verzoeker louter ondersteund door de voorlegging van kopieën van hun identiteitskaart en verblijfstitels. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet element naar voor, noch blijkt dit uit het administratief dossier, waaruit de aard en de intensiteit van verzoekers banden met deze familieleden kan blijken. De loutere verklaringen van de verzoeker dat hij soms in het weekend naar een neef gaat, dat deze hem kleren gaf en soms wat zakgeld, wijst niet op dermate bijzonder hechte banden die kunnen vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Aldus maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij in België daadwerkelijk banden heeft ontplooid die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van dergelijke beschermenswaardige banden blijkt evenmin uit de gegevens van het administratief dossier. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 17 van de Dublin III-verordening is derhalve niet aangetoond.

2.2.8. Het enig middel is derhalve niet ernstig.”

3.3. Ter terechtzitting volhardt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker in de aangevoerde middelen. Er wordt geen enkel nieuw gegeven aangebracht dat een ander licht werpt op verzoekers situatie waardoor er zou moeten worden afgeweken van de beoordeling die werd gemaakt in het hierboven geciteerde verwerpingsarrest van 4 juni 2026.

3.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vordering tot schorsing wordt, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, vreemdelingenzaken,	wnd.	voorzitter,	rechter	in
--------------------------------------	------	-------------	---------	----

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------